

*Tot geweld ons
scheidt*

*Tot geweld ons
scheidt*

Juliane Jaspers

Auteur: Juliane Jaspers

Coverfoto: © Saralie de Vries

ISBN: 9789461930095

Uitgegeven via: mijnbestseller.nl

Print: Printforce, Alphen a/d Rijn

© Juliane Jaspers

Opgedragen aan alle vrouwen die, gevangen in een vicieuze cirkel van relationeel geweld, niet het leven leiden dat ze verdienen en waar ze simpelweg recht op hebben.

*Bevrijd jezelf, je hebt maar één leven en het is van jou alleen.
Live it your way.*

Veel dank aan mijn lieve, ontroerend stoere, dappere, grappige, mooie schatten van dochters, en aan mijn, altijd in m'n hart, vier-meter-Scandinavië-mannen.

Kus, mama

Dank ook aan het tijdelijk backoffice, onorthodox maar effectief.

April 2011

Proloog / How it all started...

Deel 1 / Aanval en Aangifte

Deel 2 / Huisverbod en Hulpverleners

Deel 3 / Thuiskomst en Therapie

Deel 4 / Home Sweet Home

Deel 5 / Tenerife en Tropenweer

Deel 6 / Déjà Vu – Aanval en Aangifte – Part Deux

Deel 7 / In de verlenging

Deel 8 / De Hoofdpeuteraar

Deel 9 / With a little Help of my Friends

Deel 10 / Van Hard naar Hart

Deel 11 / Niet depressief, mama is gewoon even niet zo blij

Deel 12 / Werk, Woning, Wetgeving

Deel 13 / Op weg naar beter

Deel 14 / Wishing You Happy Holidays

Deel 15 / Het beste uit het verleden mag mee de toekomst in

Deel 16 / Jij en ik, we zijn echt niet de enigen

Deel 17 / Girls Talk

Deel 18 / Rug Recht voor Recht!

Epiloog / How it all ended...

Wat betekent een huisverbod?

Het huisverbod is bedoeld om huiselijk geweld verder in te perken binnen onze samenleving.

Het huisverbod betekent dat een pleger van huiselijk geweld, in eerste instantie gedurende tien dagen, zijn of haar woning niet meer in mag en in die periode ook geen contact mag opnemen met zijn of haar partner en eventuele betrokken kinderen.

Noot: kinderen dient gelezen te worden als zijnde eigen kinderen, en / of eventuele stief- of pleegkinderen.

Het slachtoffer, en eventuele kinderen, bedoeld zoals in de noot omschreven, heeft (dan wel hebben) gedurende het huisverbod het alleenrecht op de woning.

Het huisverbod biedt de mogelijkheid om in een noodsituatie te voorzien in een afkoelingsperiode, waarbinnen de nodige hulpverlening op gang gebracht kan worden, indien beide partners met hulpverlening in stemmen. Tevens kan door het huisverbod verdere escalatie worden voorkomen.

Het huisverbod kan ook worden opgelegd bij kindermishandeling of een ernstig vermoeden daarvan. Het huisverbod wordt, in de meeste gevallen, uitgereikt in de vorm van een beschikking door de burgemeester of door de politie, indien zij daartoe wordt gemandateerd.

De burgemeester kan afhankelijk van de situatie het huisverbod verlengen met achttien dagen, tot maximaal vier weken. De burgemeester wordt hierin geadviseerd door de betrokken hulpverleners.

Tevens biedt de burgemeester beide partners de gelegenheid hun mening omtrent het huisverbod te geven.

***Het schenden van het huisverbod is strafbaar.
Een uithuisgeplaatste die zich niet aan het huisverbod
houdt, kan voor dit feit maximaal twee jaar
gevangenisstraf krijgen of een taakstraf.***

***Indien de uithuisgeplaatste, de pleger van het huiselijk
geweld, de mening is toegedaan dat het huisverbod
onterecht is, heeft hij of zij de mogelijkheid om tegen het
huisverbod in beroep te gaan bij de bestuursrechter.***

***In het jaar 2009 werden landelijk 2107 huisverboden
uitgereikt.***

***In het jaar 2010 was dit aantal gestegen naar
2935 huisverboden.***

Bron: Afgeleide tekst van www.huisverbod.nl

Proloog / How it all started...

Vrijdag 29 januari 2010

Ik keek naar hem. Ik zat op de kruk naast het bad. Hij had zich in het warme badwater laten zakken en leunde achterover, zijn ogen half gesloten. Hij zag er anders uit dan ik de laatste tijd gewend was, de verbitterde trek was grotendeels van zijn gezicht verdwenen.

Hij leek jongensachtiger, lichter, iets toegankelijker.

Ik zei niets, ik zag het badwater langzaam groezelig worden terwijl hij zich volledig onder het wateroppervlak liet zakken en daar een eeuwigheid bleef. Hij deed dat weleens vaker en telkens weer joeg het me de stuipen op het lijf. Nu wachtte ik rustig tot hij weer boven kwam.

Toen vroeg ik het aan hem.

“Waar heb je geslapen de afgelopen nachten?”

“Een bed and breakfast...in de auto...een hotel...en toen weer in de auto.”

De groezeligheid, die inmiddels ook aan de rand van het bad vast zat geplakt, was verklaard.

“Kom je er alsjeblieft bij in? Ik heb je gemist...”

Ik aarzelde.

“Toe, trek je kleren uit, er gebeurt je niets.”

Ik stond op, trok mijn coltrui en spijkerbroek uit en legde beiden op de vloer van onze niet afgebouwde badkamer.

Vaag zag ik in de beslagen spiegel nog de omtrek van een blauw-paars-gele plek op mijn linker bovenarm.

Die zat er al ruim veertien dagen, maar was door zijn grote omvang nog steeds zichtbaar.

Misschien had ik me toen moeten bedenken, moeten nadenken, op mijn hoede moeten zijn, beter moeten weten.

Misschien had ik toen mijn kleren weer aan moeten trekken, weg moeten lopen, maar ik deed het niet.

Ik draaide me om en glimlachte naar hem, trok mijn ondergoed uit, ik pakte zijn uitgestoken hand en stapte bij hem in het snoeihete water.

Ik dacht niet na, ik hield van hem en ik wilde zo graag dat hij ook van mij hield.

Tegenover elkaar, benen door elkaar gedraaid, sloegen we onze armen om elkaars schouders.

We keken elkaar aan en zeiden het bijna tegelijkertijd.

“We gaan het anders doen.”

Buiten bleef het maar doorsneeuwen, nog meer sneeuw boven op de dikke laag die er al drie weken lag. Ons kon de kou niet deren, we hadden elkaar weer terug, we kwamen er doorheen, we zouden oplossingen bedenken.

We hielden van elkaar toch?

Deel 1 / Aanval en Aangifte

Vrijdag 15 januari 2010

Bram zat nog steeds tegenover me en begon met monotone stem de aangifte voor te lezen. Ik had geprobeerd die zelf te lezen, maar had mijn rode brilletje niet bij me. Zonder bril kon ik geen letter zien. Bovendien was ik moe en misselijk. We zaten al meer dan vier uur in de ruimte boven in het gebouw van de regiopolitie dat bekend stond als de toren. Voor me stonden twee bekertjes met koude koffie. Eerst had ik het ene bekertje koud laten worden. Toen Bram verse koffie voor me ophaalde, gebeurde hetzelfde met de tweede beker. Ik had de suiker erin gedaan en als een dolle zitten roeren, de lege zakjes opgerold en daarna versnipperd en geen slok koffie gehad.

Nu wilde ik dat ik de suikerzakjes boven mijn mond had leeggeschud, ik voelde me slap en beroerd. Bovendien voelde ik me alsof ik elk moment kon gaan spugen.

Er kwam daadwerkelijk een mondvul kots omhoog. Ik slikte en slikte, weg. Ik nam me voor voortaan te zeggen, tegen wie dan ook, dat ik de koffie met twee suiker dronk, dan had ik wat op reserve voor gevallen zoals nu. Mijn lichaam was beurs aan alle kanten, mijn haar viel in lange, bezwete slierten langs mijn gezicht en ik voelde me warm en plakkerig ondanks de felle kou buiten. De vieze smaak die mijn hele mondholte vulde en waarvan de geur in mijn eigen neusgaten leek te hangen, maakte het er niet beter op.

Bram bleef doorlezen, ik vroeg hem opnieuw te beginnen. De mondvul kots had me afgeleid. De man was zeer begripvol geweest de afgelopen uren en gaf ook nu geen krimp. Met een engelengeduld begon hij van voren af aan.

Hij las ook de plaats delict, de pleegdatum, zijn personalia, het tijdstip van aangifte en mijn personalia opnieuw op. Dat was een tikkeltje overbodig vond ik, na al die uren wist ik heus wel hoe hij heette.

En ik was niet zover heen dat ik niet meer wist wie ik zelf was.

Na het noemen van mijn gegevens, zei hij:

“Zij deed aangifte inzake poging tot doodslag / moord en verklaarde het volgende.”

Bij het horen van de woorden “poging tot doodslag / moord” deed mijn hart plotseling niet meer mee. Mijn bloed golfde door mijn oren, mijn gezichtsveld werd zwart.

In volle ernst drong het tot me door wat er de afgelopen dagen gebeurd was en waarom ik hier zat.

Doorkloppen hart, drie seconden, vier, vijf, zes seconden.

Ik was er weer.

“Op woensdag dertien januari tweeduizendtien werd op het bovenstaand adres te A., het in de aanhef vermelde feit gepleegd.”

“Ik heb sinds tweeduizendtwee een relatie met Jurjen van der V. Wij zijn in april van het jaar tweeduizend zes samen gaan wonen. Hij had in tweeduizendvijf een woning gekocht te A.

Op vierentwintig december tweeduizendacht zijn wij officieel gaan trouwen.

Ik ben drie keer eerder gehuwd geweest. Uit mijn eerste huwelijk heb ik twee zonen en uit mijn tweede huwelijk heb ik twee dochters. Ik heb uit mijn derde en vierde huwelijk geen kinderen. Mijn beide dochters hebben geen contact met hun natuurlijke vader. Wel hebben ze een goed contact met mijn man uit mijn derde huwelijk. Ik heb daar zelf ook nog goed contact mee.

Jurjen heeft uit een eerder huwelijk twee kinderen. Deze kinderen mag hij van zijn ex-vrouw niet meer zien.

In de periode dat ik samen met Jurjen ben, dus de tijd voor mijn huwelijk met hem en het jaar dat wij nu zijn getrouwd, ben ik meerdere malen door hem mishandeld. Hierover zal ik later meer vertellen.

Op afgelopen dinsdag hadden wij, mijn man en ik samen een normale dag. Jurjen werkt bij een bedrijf te E. en staat uit hoofde van zijn werk regelmatig op beurzen. Hij is vertegenwoordiger bij dit bedrijf. Vorige week heeft hij in een andere provincie op een beurs gestaan en van de week staat hij op de beurs hier in A. Afgelopen dinsdag was de eerste beursdag. Op die dag stelde hij mij voor om mij naar werk te brengen en 's avonds weer op te halen.

Ik werk bij de regiopolitie, bij het politieservicecentrum te A. Ik werk daar sinds augustus tweeduizendnegen via detachering. Afgelopen dinsdagmorgen is Jurjen eerst naar zijn werk in E. gegaan. Ik ben die morgen bij Evelien geweest. Evelien is een terminaal zieke vrouw bij ons in de straat. Ik verzorg haar sinds juli tweeduizendnegen. Eerst werkte ik daar op vrijwillige basis. Sinds december tweeduizendnegen krijg ik een vergoeding voor de werkzaamheden die ik bij haar verricht.

Ik was die dinsdag om twaalf uur 's middags thuis en Jurjen was toen al thuis. Zoals gezegd heeft hij mij die dinsdag naar mijn werk gebracht. Ik moest om half twee beginnen tot tien uur 's avonds. De beurs in A. is om twee uur 's middags open en Jurjen moest als standhouder iets eerder aanwezig zijn. De beurs is 's avonds geopend tot tien uur. Die avond heeft hij mij weer van mijn werk opgehaald.

Jurjen is de volgende morgen, woensdag dertien januari tweeduizendtien op de normale tijd van huis gegaan voor zijn werk. Ik had van hem begrepen dat hij ergens een afspraak had, volgens mij bij iemand die in H. woont, een half uur rijden vanuit A. Hij is die morgen de deur uitgegaan nadat wij elkaar nog hebben omhelsd. Hij maakte nog een opmerking dat wij elkaar niet uit het oog moesten verliezen omdat het voor ons beiden een zware week was. Ik ben die morgen zoals gewoonlijk naar Evelien gegaan.

Ik kreeg op een gegeven moment een raar gevoel. Ik bedoel hiermee dat Jurjen en ik, normaal gesproken, elkaar dagelijks meerdere keren contacten, dat kan middels een sms zijn of gewoon een telefoontje naar elkaar. Dit contacten gaat eigenlijk over niets. Die morgen had ik helemaal nog niets van hem vernomen. Die morgen, voordat hij thuis wegging, zei hij dat hij na de ochtendafspraak, voordat hij naar de beurs zou gaan, nog thuis zou komen.

Hij vroeg mij nog of ik die middag ook naar de beurs zou komen, omdat ik 's middags toch vrij zou zijn.

Ik heb Jurjen woensdagmiddag om half één geprobeerd te bellen. Het viel mij op dat de verbinding tot drie keer toe werd verbroken. Wij hadden die drie keer wel contact, maar dat werd dan na een tijdje weer verbroken. Ik heb hem nog gevraagd hoe het met hem ging. Ik kreeg hier eigenlijk geen respons op.

Ik heb tijdens één van deze gesprekken nog gevraagd wat hij ging doen, of hij nog thuis zou komen. Ik hoorde hem zeggen: "Nee, dat kan niet, want het is één uur en ik zit nog in H."

Ik zei tegen hem, dat het net half één was.

Ik hoorde hem zeggen: "Hou toch op met dat gezeik." Ik heb hem nadien nog een sms gestuurd waarin ik hem heb gezegd: "Hou eens op, als er iets is, zeg dat dan gewoon."

Ik kon hoe hij reageerde niet helemaal plaatsen. Jurjen heeft wel vaker last van wisselende stemmingen. Ik dacht bij mezelf, koel maar af, dan zou ik nog wel zien of ik die woensdagavond nog naar de beurs ging. Ik ben hierna verder gegaan met mijn huishoudelijke bezigheden.

Ik was die woensdagmiddag dertien januari tweeduizendtien op de slaapkamer van onze woning bezig, toen ik iets achter onze woning hoorde. Ik heb niet naar buiten gekeken, maar ik hoorde op een gegeven moment voetstappen in de woning.

Ik hoorde aan de voetstappen dat het Jurjen was.

Ik heb niet gehoord hoe hij de woning binnen is gekomen.

Ik denk zelf via de tuindeur. Normaal belt hij bij de voordeur aan of hij komt via de garage het huis binnen. Ik hoorde dat Jurjen via de trap naar boven kwam. Ik stond in onze slaapkamer toen ik hem op de trap naar boven zag komen.

Ik meen mij te herinneren dat ik met enige verbazing tegen hem heb gezegd: "Hee, nou kom je toch nog naar huis."

Ik zag dat Jurjen de slaapkamer inliep, ik zag dat hij zijn zwarte driekwart jas aan had met een sjaal om.

Ik zag dat hij naar mij toe kwam gelopen en ik zag en voelde dat hij mij bij mijn schouders pakte.

Hij pakte mij bij mijn schouders vast. Ik hoorde dat hij mij uitschold. Hij maakte mij uit voor vieze smerige hoer, afgelebbberde boterham en dergelijke dingen. Ik heb nog tegen hem gezegd dat hij normaal moest doen. Ik hoorde hem zeggen: "Zo lukt het mij niet." Ik begreep eerst niet wat hij hier mee bedoelde, dat drong pas tot mij door toen Jurjen zijn jas uitdeed. Ik kreeg toen het idee dat hij zich niet zo kon bewegen als hij dat wilde. Ik zag dat Jurjen zijn jas op de overloop ophing aan het hekwerk om het trapgat. Ik zag dat hij zich omdraaide en ik zag dat hij zijn sjaal nog om zijn nek had hangen. Ik zag dat hij vervolgens naar mij toe kwam gelopen. Ik zag dat hij zijn sjaal pakte en deze om beide handen wikkelde.

Ik hoorde hem zeggen: "Ik zal jou even aanpakken, jij hebt mij iets teveel babbels, juffie." Ik zag toen hoe hij de sjaal die hij in zijn handen hield om mijn nek gooide.

Ik heb uit een reactie mijn arm tussen de sjaal en mijn hals kunnen krijgen. Ik zag en voelde dat hij de sjaal aantrok. Hij deed dat door zijn handen kruislings uit elkaar te doen, waardoor de sjaal strakker om mijn nek en arm kwam te zitten. Ik heb mij tijdens mijn verweer waarschijnlijk omgedraaid zodat ik met de rug naar hem toe kwam te staan. Ik ben vervolgens door hem op het bed gegooid. Ik kwam op mijn buik terecht. Hij heeft toen waarschijnlijk hard aan de sjaal getrokken waardoor mijn linkerarm achter op mijn rug terecht kwam. Ik ben door mij te verzetten los gekomen. Ik heb behoorlijk veel lawaai gemaakt door te gillen. Ik ben zo snel als ik kon weer opgestaan. Jurjen heeft mij toen bij mijn beide polsen vastgepakt. Hierdoor heb ik een klein wondje aan mijn linker pols. Beide polsen voelen beurs aan. Ik heb meerdere malen geroepen dat hij op moest houden en dat hij mij pijn deed.

Hij stond opnieuw voor mij en ik hoorde hem zeggen:

“Jij doet helemaal niets meer.”

Hij begon ook weer tegen mij te schelden.

Ik hoorde hem zeggen dat ik net zo ziek was als Evelien, dat ik kanker in mijn kop had. Toen ik dit hoorde deed dit mij erg pijn, omdat ik weet Evelien ook uitzaaiingen in haar hoofd heeft.

Ik zag op een gegeven moment dat hij zijn sjaal weer in zijn handen had. Ik zag dat hij deze sjaal weer om mijn nek gooide en deze een aantal keren draaide zodat de sjaal strakker om mijn nek kwam te zitten. Ik weet nog dat ik hem bij zijn polsen vast heb gepakt en geprobeerd heb om hem opzettelijk te bezeren met de bedoeling dat hij mij los zou laten. Doordat hij de sjaal zo strak om mijn nek had gedraaid, werd het zwart voor mijn ogen. Ik ben volgens mij niet buiten bewustzijn geweest, ik ben zelf naar de badkamer gelopen.

Jurjen heeft mij waarschijnlijk los gelaten. Ik proefde en voelde bloed in mijn mond. Dit was geen bloed van een wond in mijn mond, maar volgens mij uit mijn keel. Het bloed kwam omhoog toen ik hoestte. Toen ik in de badkamer was, heb ik het bloed dat ik in mijn mond had in het bad uitgespuugd.

Ik heb een schoonmaakdoekje dat in de badkamer lag gepakt en voor mijn mond gehouden. Ik stond in de badkamer met de rug naar Jurjen toe, toen ik hoorde en zag dat hij de in de badkamer aanwezige wasmand doormidden trapte. Ik hoorde dat hij zei: “Dit ga ik ook met jou doen, hoppa, zo makkelijk is dat.”

Ik heb in die tijd het door mij uitgespuugde bloed nog opgeruimd. Ik dacht bij mijzelf, hij moet zo naar de beurs en dan gaat hij wel weg. Doordat ik rustig bleef, had dat een averechtse uitwerking op hem, want hij pakte mij in de badkamer nog een keer. Hij pakte zijn sjaal vanaf de overloop en ik zag dat hij deze weer om mijn nek gooide en hij drukte mij op de grond boven het trapgat.

Hij zat met zijn knie op mijn borstkas.

Ik hoorde dat hij zei: "Kom, we gaan een foto van je kinderen zoeken, dan kun je daarnaar kijken als ik je dood maak. Want je bent het niet waard dat je mij als laatste ziet."

Ik ben mij toen in alle hevigheid gaan verzetten. Ik heb mij aan het traphek vast gegrepen. Hij heeft mij toch, ondanks dat ik mij daar hevig tegen verzette, weer in de badkamer kunnen krijgen.

In de badkamer heeft hij mij met mijn rug tegen de muur aangeduwd en heeft mij toen met kracht met zijn tot vuist gebalde hand op mijn linker oog geslagen. Ik hoorde dat hij tegen mij zei: "Ik zal jouw goede oog ook kapot slaan, dan kun je je kinderen ook niet meer zien, net als ik." Ik heb zeer weinig zicht in mijn rechter oog. Hij zei toen dat het mijn schuld was dat hij zijn kinderen niet meer zag. Hij heeft in de badkamer nog een keer zijn sjaal om mijn nek gedaan en deze met kracht aangetrokken. Vervolgens zei hij: "Ik had met dat vieze wijf uit S. (hij doelt hiermee op zijn ex-vrouw) hetzelfde moeten doen. Ik moet haar aan de gele brug in S. hangen, als voorbeeld voor alle wijven." Ik heb Jurjen dit al vaker horen zeggen.

Telkens wanneer hij dit zei, heb ik hem er op gewezen dat hij dit niet moest zeggen, want dit zal een keer tegen je werken.

Toen hoorde ik hem zeggen: "Maar eerst steek ik haar de ogen eruit, dan ziet zij ze net zo vaak als ik."

Ik hoorde dat hij zei: "Ik moet naar de beurs."

Toen zei hij: "Wanneer jij je politievriendjes belt om mij op te pakken, dan ben ik sneller dan zij en pak ik jouw meiden.

Ik maak ze hartstikke dood. Ik niet, jij niet."

Jurjen heeft toen spullen van mij gepakt.

Hij heeft oorbellen uit mijn oren geslagen. Hij heeft mijn mobiele telefoon gepakt. Hij heeft met deze telefoon gegooid. Ik hoorde hem hierbij zeggen: "Hier hecht jij toch zoveel waarde aan."

Dat weet hij, want die telefoon is voor mij mijn contact met mijn jongens.

Ik zag dat Jurjen een schaar uit de badkamer pakte en daarmee de slaapkamer in kwam. Ik ben toen achter het bed gaan staan met mijn rug naar het raam toe. Ik was bang dat hij mij wilde steken met deze schaar. Ik zag dat hij mijn djembe pakte en deze omhoog hield en tegen mij zei: "Hier ben je toch zo blij mee, hier hecht je toch waarde aan." Ik hoorde mezelf zeggen: "Ik heb toch geen tijd voor les."

Ik kwam op een gegeven moment tot de ontdekking dat hij weg was. In totaal heeft Jurjen opzettelijk vier maal zijn eigen sjaal om mijn nek gegooit en deze met kracht dicht gesnoerd. Ik had toen Jurjen de keren dat hij zijn sjaal om mijn nek deed echt de indruk dat hij mij dood wilde maken. Daar komt bij dat hij dat ook een aantal keren heeft gezegd. De sjaal waarmee hij mij tot vier keer toe mee heeft geprobeerd te wurgen, is een dikke, zwart wollen herensjaal van ongeveer één meter tachtig. Ik heb in het verleden tot tweemaal toe een longembolie gehad. Jurjen weet hiervan, wij woonden toen al samen. Al eerder heeft hij zijn hand over mijn mond en neus gelegd zodat ik het benauwd kreeg.

Aan niemand werd het recht of toestemming gegeven tot het plegen van dit feit.

Nadat ik, Bram L., de verklaring van aangeefster had voorgelezen, volhardde zij daar bij, waarna wij ondertekenden.

Waarvan door mij, Bram L., op ambtseed, is opgemaakt, dit proces-verbaal dat ik sloot en ondertekende te A. op vrijdag vijftien januari tweeduizendtien.

Ik zat zwijgend tegenover Bram. Hij bleef een tijdlang naar het papier staren, overreikte me toen de papieren die ik tekende, op alle pagina's onderaan een paraaf. Op de laatste bladzijde mijn volledige handtekening. Hij deed hetzelfde nadat ik de papieren aan hem had teruggegeven. Hij schoof nadenkend de zeven pagina's in elkaar en over elkaar. Ik dacht, dat hij zo de volgorde van het verhaal wel kwijt zou raken als hij dat bleef doen. Hij stopte ermee.

"Ik ga een aanhouding buiten heterdaad regelen. Maar jij moet eerst weg. Je dochters blijven nu waar ze zijn, bij je ex-man?"

Ik knikte ter bevestiging.

"Ja, die blijven daar. Die zijn vanmiddag direct weg gegaan, zodra ze uit school kwamen.
En Bram?"

"Ja?"

"Wil je dit dossier afschermen, ik wil niet dat iedereen het kan lezen."

"Ik zal het proberen."

Ik had de rest van de woensdag waarop Jurjen me had aangevallen in een roes doorgebracht.

Ik wist niet wat ik moest doen en wachtte gespannen af tot hij 's avonds thuis zou komen van de beurs. Toen hij laat in de avond thuiskwam, waren mijn dochters op hun eigen slaapkamers, lagen in bed. Ik was op onze slaapkamer, ik had overwogen de deur te barricaderen met een stoel of desnoods de strijkplank die naast de kast stond, maar bedacht me toen dat dit misschien nog meer zijn woede op zou roepen. En als hij niet bij mij kon komen, zou hij misschien naar Amelie of Mathilde lopen, daar zijn kwaadheid op afreageren.

Ik hoorde hem laat thuiskomen en in één keer doorlopen naar de zolder. De volgende morgen hoorde ik hem heel erg vroeg weer weggaan. Ik herademde, ik had tijd nodig om te bedenken wat ik moest doen. Amelie en Mathilde gingen 's ochtends naar school, die zaten midden in hun proefwerken, zo vlak voor de krokusvakantie. Arme kinderen. Dit keer waren ze niet bij de ruzie geweest, gelukkig.

Ik moest het rustig houden in huis tot aan het weekend, zodat ze veilig weg konden.

Op donderdag was ik, nadat ik me had ziek gemeld bij Evelien en bij de collega's van de politie, naar mijn buurvrouw Cathy gegaan. Ze schrok zichtbaar toen ze me zag, mijn oog was blauw, ik bewoog me stram, al mijn spieren voelden verstijfd. Ik ging niks uitleggen, vertelde alleen dat het wéér was gebeurd. Ik vroeg haar of ze foto's van me wilde maken. Dan waren die er in elk geval. Mocht het Jurjen ooit wel lukken om me om te brengen dan waren die foto's er, als een soort bewijs. Ze maakte de foto's beschroomd en stil. Toen ik mijn trui uittrok zag ze mijn linkerarm. Haar gezicht vertrok.

Ik keek zelf ook eens goed, tot nu toe had ik alleen pijn gevoeld. Ik was wat blauwe plekken betrof wat gewend, maar deze was echt groot. De plek op mijn arm was in minder dan vierentwintig uur op komen zetten tot het formaat van een tennisbal en was dieppaars.

Hoe ik die plek had opgelopen was me niet eens helemaal duidelijk. Of het door het gevecht kwam waarbij mijn arm op mijn rug was beland of dat ik die plek had opgelopen door één van de tikken die ik had gehad, ik wist het niet meer. Ik wist alleen dat het zeer deed.

Op aandringen van Cathy belde ik naar de huisarts. Natuurlijk de assistente, moest ik het aan haar uit gaan leggen. Diep adem halen en zo kort mogelijk vertellen. Tot mijn opluchting belde de huisarts me binnen tien minuten terug. Hij drong aan op een bezoek. Ik aarzelde. Eigenlijk wilde ik gewoon van hem weten of ik door het dichtknijpen van mijn keel en de blauwe plekken weer een longembolie kon krijgen. Ik had al twee keer eerder een longembolie gehad. Hij stelde voor een afspraak voor aangifte te maken bij de politie. Ik weigerde. Hij had het erover dat ik naar mijn collega's moest gaan en aan hen moest vertellen wat er was gebeurd? Ik keek wel link uit. Ik wilde geen stempel op mijn voorhoofd, ik wilde niet dat iedereen dit wist, ik wilde niet dat iedereen mij en de mijnen met andere ogen ging bekijken. Ik wilde ook niet dat het beeld dat ze van me hadden, dat van de sterke vrouw, zou veranderen. Ik wilde niet dat ze mijn man, van wie ik het beeld had geschetst van de succesvolle vertegenwoordiger, zouden bekijken als een beest. Ik wist al dat hij dat kon zijn, ik wilde alleen niet dat mijn collega's het ook wisten. Ik wilde de ellende niet, die er ongetwijfeld achteraan zou komen. Geen aangifte, dat nooit.

Die donderdagavond was vrijwel identiek aan de woensdagavond. Jurjen kwam laat thuis, mijn dochters en ik lagen al in bed, hij liep door naar de zolder. De volgende morgen vertrok hij op tijd.

In de loop van de vrijdagochtend belde de huisarts me op, om me te vragen of ik nog leefde. In alle ellende kon ik een grimas niet onderdrukken. Ik zei dat als ik niet meer zou leven, ik waarschijnlijk de telefoon niet had opgenomen. Hij zag er de humor niet van in. Hij eindigde met de woorden dat hij nu op de hoogte was van een strafbaar feit en hij dit ook kon melden bij de politie. Ik ging naar Cathy en haar man Simon. Vooral Simon had, na het zien van de foto's die zijn vrouw gemaakt had, een uitgesproken mening. Aangifte, zonder enige twijfel.

Ik bleef aarzelen. Maar toen ze beiden begonnen over de veiligheid van mijn kinderen, hakte ik de knoop door. Ik belde de huisarts en maakte een afspraak bij hem voor dezelfde middag. Daarna belde ik Herman, mijn leidinggevende bij de politie. Ik vertelde hem dat er sprake was van huiselijk geweld en dat het nu zo erg was geweest, dat ik overwoog aangifte te doen. Hij reageerde geschokt maar zeer strikt. Herman zei hetzelfde als de huisarts. Hij was nu op de hoogte van een strafbaar feit en dus...

Hij ging bellen, zette mij in de wacht, maar kwam binnen een minuut of vijf weer bij me terug.

Hij vroeg me om half vijf naar de toren te komen, zodat ik kon praten met de recherche. Tot mijn eigen verbazing was ik ineens opgelucht. Er zou hoe dan ook iets gebeuren waardoor het patroon van mishandeling, dat er al een paar jaar lang was, zou stoppen.

's Middags bracht Simon me met de auto naar de huisarts, ondanks de geringe afstand.

De verwondingen aan mijn hals en nek waren op dat moment amper zichtbaar. De huisarts legde me uit dat, als er sprake is van verwurging, de schade vaak aan de binnenkant zit. Bovendien was er gebruik gemaakt van een sjaal in plaats van blote handen, de afdrucken zouden minder zichtbaar zijn.

Daar kwam bij, dat het gros van de blauwe plekken later pas "opkomt", zoals hij het noemde.

Mijn oog en arm waren duidelijk voor hem en bekeek hij hoofdschuddend.

"Hij heeft je flink te pakken gehad."

Hij vroeg me waarom, wat de aanleiding was geweest, maar hoe kon ik hem antwoorden als ik zelf ook met die vraag worstelde?

Hij vroeg me of Jurjen wel naar de psychologe was geweest waarnaar hij hem had doorverwezen. Ik vertelde hem, naar waarheid, dat hij slechts één of twee keer was geweest en dat hij daarna had gezegd dat ze een geiten-wollen-sok was waar hij niks mee kon.

De huisarts zuchtte en zei dat het waarschijnlijk te confronterend was geweest. Ik vroeg hem nog waarover Jurjen en hij gesproken hadden tijdens Jurjen's bezoek aan hem in oktober.

Aan de hand daarvan was hij tenslotte doorverwezen naar de psych.

"Hij vertelde dat hij zijn kinderen zo miste en daar zo depressief van werd."

Simon reed me naar de toren, ineens stond het me allemaal tegen, ik wilde geen aangifte doen, ik wilde gewoon op een normale manier verder leven. Liefst met Jurjen, als hij me tenminste niet meer zou meppen. Ik bleef zitten in de auto toen we er waren. Simon deed zijn gordel los.

"Ik ga met je mee naar binnen. Jij gaat aangifte doen, dat moet, weet je nog. Ik ga zo terug naar Cat. Ik haal je straks wel weer op."

We liepen de toren in waar Herman al bij de balie op me stond te wachten. We liepen naar een van de vele hokkerige kantoortjes, waar je elk geluid kon horen. Herman ging zichtbaar zenuwachtig zitten en we babbelden wat. Inhoudelijk mocht ik hem niks vertellen, hadden we afgesproken.

Hij was mijn leidinggevende en had daarom ook een rol in het geheel, namelijk die van zorg- en praatpaal voor mij, maar ik mocht aan hem niet vertellen wat er allemaal was gebeurd. Na een tijdje zei hij dat hij het dapper vond dat ik nu aangifte deed.

“Hij had met zijn grote bek niets over mijn kinderen moeten zeggen, Herman. Hij had niet moeten zeggen dat ie ze iets aan zou doen. Dan was hij er misschien weer bij langs gekomen. Dan had ik het waarschijnlijk gelaten voor wat het was.”

Maar ik had het niet gelaten voor wat het was en na een urenlange aangifte, waarbij ik eerst mijn verhaal tot in detail moest vertellen en het toen nog een keer moest herhalen omdat Bram het uit moest tikken, zat ik nog steeds in de toren. Dat herhalen begreep ik allemaal niet. We zaten in de audiovisuele ruimte, er had ook beeld mee gedraaid, aan de hand daarvan kon Bram het toch ook overtuigen? Maar dat mocht niet, het had erin geresulteerd dat ik alles moest herhalen.

Ja, mijn dochters waren veilig in E. waar ik ze, zodra ze uit school kwamen, met de bus naartoe had gestuurd. Hun spulletjes had ik al voor ze ingepakt, nog voor ze thuiskwamen, ze konden zo weg. Ze vroegen nog waarom het zo snel moest maar ik kon het niet uitleggen en beloofde dat later te doen, zodra we weer met zijn drieën waren. Ze hadden de bus genomen naar Tom, mijn derde ex-man. De man die zij bij gebrek aan contact met hun eigen vader zagen als papa en ook zo noemden.

Mathilde was nog maar net twee jaar toen hij en ik trouwden, Amelie vier jaar, Diederick tien en Jean-Paul twaalf jaar. In de loop van de jaren was Tom voor alle vier de kinderen "papa" geworden en gebleven.

Diederick woonde inmiddels in Kopenhagen, Jean-Paul woonde met zijn vriendin Charlotte in een flat vlakbij Tom. Daar kon Jurjen in ieder geval niks mee, m'n beide jongens waren veilig. Amelie en Mathilde zaten voor het moment onderdak bij Tom. Bij aanvang van de aangifte had ik direct gezegd dat mijn dochters niet meer thuis waren, dat ik ze in verband met hun veiligheid had weggestuurd. Bram had geen moment gearzeld en een afspraak op locatie op het verblijfadres van mijn dochters gelegd. Dat betekende dat, als er vanaf die locatie naar het alarmnummer gebeld zou worden, de oproep prioriteit zou krijgen boven andere zaken die er speelden. Ik kende de uitdrukking natuurlijk wel van mijn werk en vond het geruststellend dat hij dat geregeld had. Tom had ik van te voren al gewaarschuwd. Ik wist niet wat Jurjen zou gaan doen als hij erachter zou komen dat ik niet meer in de woning was. Na een paar uur zou hij toch zijn bedenkingen krijgen en in de gaten hebben dat ik die avond niet terug zou komen. Tom had me moeten bezweren alle deuren hermetisch gesloten te houden.

Bram zei, toen de aangifte eindelijk was afgerond, dat ik mijn buurman kon bellen, zodat hij me op kon halen. Bram vroeg me waar ik heen ging. Ik zei dat ik bij mijn dochters wilde zijn en dus ook naar mijn ex-man ging. Hij vond het een goed plan. We waren dan in elk geval met zijn drieën en de afspraak op locatie lag er al. We namen kort afscheid. Hij zou me op de hoogte houden. Ook als de politie Jurjen niet meer thuis zou treffen, zou ik het direct horen.

Simon stond buiten te wachten en bracht me direct door naar E. Ik zat suffig naast hem. We rookten een Gauloise. Ik rookte al een paar jaar niet meer, maar op dat moment vond ik het vreselijk lekker.

Het was al bijna elf uur voordat we bij Tom aankwamen. Zoals gewoonlijk had hij koffie klaar. Ik kon de lucht nog net verdragen. De meiden pakten me vast maar zeiden verder niet zoveel. Simon en Tom voerden een gesprek over van alles en nog wat. Hoe de kolenkachel werkte die Tom in de kamer had staan, dat er zoveel sneeuw lag maar dat het op de snelweg goed te doen was. Ik hoorde ze maar half. Na verloop van tijd ging Simon naar huis. Mathilde ging naar bed. Amelie, Tom en ik zaten met zijn drieën een film te kijken.

Om twintig over twaalf ging de telefoon. Het was Bram. Hij vertelde me dat Jurjen was opgehaald uit de woning en was meegenomen naar het hoofdbureau. Het was tegen verwachting in rustig verlopen. Uit voorzorg waren er acht agenten heen gestuurd, maar bij het zien van politie voor en achter de woning had hij ervoor gekozen geen verzet te leveren. Hij was ingesloten en de volgende ochtend zou het verhoor beginnen. Terwijl ik in gesprek was met Bram piepte mijn telefoon een aantal keer kort achter elkaar.

Er kwam een sms binnen. Toen het gesprek beëindigd was, las ik het bericht.

"Jurjen is meegenomen. Geboeid maar verder rustig.
You're save. Sleep tight. Groet C. en S."

Zonder vooraankondiging zakte ik in elkaar. Ik had het bewustzijn verloren.

De volgende anderhalve dag speelde mijn onderbewustzijn een spelletje met me. Hoewel ik wist dat Jurjen in de politietoren ingesloten zat en daar in ieder geval de eerstkomende dagen zou moeten blijven, voelde ik me onveilig en opgejaagd. Ik sliep op één van de banken in Tom's woonkamer maar was zo opgefokt en alert dat ik mijn kleding aanhield. Ook de verlichting liet ik aan, evenals de tv. Mocht Jurjen dan bij de woning staan, dan zou hij denken dat iedereen klaarwakker was. Ik hoorde elk geluid. Zondagochtend zei Tom dat ik beter boven op één van de bedden kon gaan liggen. Iedereen was wakker en beneden, er kon me niks gebeuren. Ik sliep een paar uur als een blok. Toen ik weer beneden kwam vonden mijn dochters dat ik even moest douchen. Ik keek ze verstoord aan.

"Mama, je meurt."

Op zondagmiddag kreeg ik een telefoontje van Bram. Wanneer ik weer naar A. zou komen. Jurjen zou nog wel een poosje uit de woning wegblijven, volgens Bram, hij zat nu nog in hechtenis. Maar Jurjen had kleding nodig, of ik die wilde komen brengen. Tom bracht me eind van de middag weer terug naar mijn eigen woning. Het was er steenkoud. Blijkbaar had Jurjen voordat ze hem meenamen de verwarming nog laag gedraaid.

Op het aanrecht stond een bordje met bestek en een koekenpan met ei resten. Amelie en Mathilde gingen de katten eten geven en hun tas uitpakken. Ik ging een tas inpakken. Voor Jurjen. Ondergoed, sokken, schoenen, want volgens mij had hij helemaal geen schoenen aangehad toen ze hem meenamen, een spijkerbroek, zijn favoriete slaap T-shirt, tandenborstel, een luchtje, gel. Ik gooide in de tas waarvan ik dacht dat het handig was. Vervolgens streek ik twee overhemden voor hem. In een impuls schreef ik hem een brief. Ik las hem en schreef een nieuwe, daarna nog weer een andere. Ik schreef hem dat ik dit nooit zo had gewild, maar dat hij me geen keuze had gelaten.

Dat ik nog steeds waanzinnig veel van hem hield, maar niet meer wist wat ik moest. Dat ie lang geleden al over mijn grenzen was gestapt, maar dat ie nu echt veel te ver was gegaan.

Ik stopte de brief in een open envelop en nam hem mee.

Hoewel de leaseauto gewoon was blijven staan, had Jurjen de sleutel waarschijnlijk in zijn broekzak zitten. Pas veel later drong het tot me door dat we een reservesleutel in de meterkast hadden hangen. Simon was alweer mijn chauffeur. Hij wachtte op me terwijl ik door een van de zijdeuren van het gebouw door Bram werd binnengelaten.

We gingen één van de kleine spreekkamertjes binnen. Ik pakte de brief en vroeg of het toegestaan was dat Jurjen die kreeg. Bram vond het goed.

“Weet je dat hij heel veel spijt heeft?”

Ik keek Bram aan, maar zei niks.

“Hij heeft het nooit zo bedoeld, hij heeft je nooit echt iets willen doen, zegt hij. En je dochters ook niet, hij zegt dat het schatten van meiden zijn, sociaal, lief, behulpzaam. Dat ze prima kunnen leren.”

Ik bleef zwijgen, in afwachting of er nog meer kwam.

“En jullie zijn pas getrouwd, hier moet je toch uit kunnen komen?”

Ik zei tegen Bram dat ik het me ook allemaal wel anders had voorgesteld. Dat ik me ook niet had kunnen bedenken dat ik, na een jaar huwelijk, kleren voor mijn vent naar het bureau moest brengen omdat hij vastzat. De vermoeidheid en de spanning eisten hun tol. Ik voelde plotseling dat mijn gezicht nat werd van de tranen terwijl ik met Bram sprak. Ik zei dat ik veel van Jurjen hield, maar dat het te erg was, wat er was gebeurd.